

deca nam je nastlala pot s cvetjem. Vladalo je sploh veliko navdušenje. S petjem smo se kar pridružili bratom Hrvatom. Pridružila se nam je tudi velika taborska procesija. Postavili so nam tudi slavolok, od katerega nas je vodila pot k veličastni stavbi Sv. Petra. Prapore je blagoslovil č. g. prelat Pecek. Po levitirani sv. maši je govoril izpred glavnega oltarja zastopnik križarjev iz Zagreba o duhovni in gospodarski krizi. Govor je napravil na izredno številno množico globok vtis, ker je pač redkokje taka navada, da bi izpred glavnega oltarja govoril neduhovnik, zlasti pa še radi tega, ker je govoril izredno navdušeno iz dna duše in srca.

Beg s Hudičevega otoka.

Po 25letni ječi na Hudičevem otoku (pred sprednjo Južno Ameriko) je bil francoski mornariški častnik Karol Ullmo pomiloščen, da se vrne v domovino in se poroči z bolniško strežnico, katere ni nikdar v življenju videl, kateri pa gre zahvala za njegovo pomiloščenje. Ullmo je bil poveljnik torpednega čolna »Carabine« in mu je sijala najlepša bodočnost. Na svojo nesrečo se je pa zaljubil v lepoticco »Belle Lisson«, katero je preoblagal z denarjem in z darili tako, da je bilo kmalu pri kraju njegovo premoženje. Oficir je zasel na stranpota. Bil je v posesti ključev od oklopne blagajne v mornariškem ministrstvu, v kateri so bili shranjeni razni tajni dokumenti. Lastno-ročno je izmaknil nekaj teh spisov in javil ministrstvu, da so bili ukradeni. Istočasno je sporočil na ministrstvo pod napačnim imenom kot uzmovič dokumentov z obljubo, da jih je takoj pripravljn vrniti proti nagradi 100.000 frankov. Na videz je pristalo ministrstvo na ponudbo. Dogovorjen je bil celo sestanek na samotni gorski cesti v južni Franciji. Ullmo je res prišel v preobleki in dva detektiva sta mu izročila zahtevano svoto. Naenkrat sta ga pa napadla, ga razorožila, razkrinkala, l. 1908 je bil obsojen in odposlan na Hu-

dičev otok. Slučajno je čitala o razpravi proti temu oficirju mlada strežnica. Zanimala se je za obsojenca, mu pričela dopisovati. Ponudila se je celo, da se preseli na Hudičev otok, da bo lahko Ullma obiskovala ob dovoljenem času.

Mežica. Dne 24. maja je preteklo 75 let, odkar je prišel v to solzno dolino naš Jakopičev oče Anton Pratnekar. Nikdo bi mu ne prisodil sedem in pol križev, tako je še čvrst. Kot zvest naročnik »Slovenskega gospodarja« je Jakopičev oče zaslužil, da se ga tudi naš list spominja. Veliko je njegovo delo v teku življenja. Bil je vedno skrben gospodar, o tem pričata posestvi: Jakopičevo in Kunčevo. Bil je vzor krščanskega družinskega očeta, saj je s svojo ženo Mojco vzgojil same pridne in poštene otroke: Mojca je gospodinja Gutovnica, Maks gospodar na Jakopičevem, Franc je doma in Pepi je v službi v Borusu v Srbiji. Vsi so pošteni, krščanski ljudje. A naš 75letnik ni skrbel le za svojo družino, ampak je se žrtvoval tudi za širšo javnost. Saj je že od leta 1890 pa do danes občinski odhormik, nad 30 let pa že občinski svetovalec, 3 leta je bil občinski gerent, 6 let načelnik šolskega odbora. Koliko dela za druge je izvršil naš jubilar v teh letih, vedo vsi, ki ga poznajo. Tudi zadrudnik je. Več let je že načelnik posojilnice in odbornik stavbene zadruge »Katoliški dom«. Da je bil vedno navdušen Slovenec, nam ni treba povdarjati. Ko so v dobi Avstrije hoteli ponemčiti našo Koroško, je on stal v vrstah zavednih Slovencev. Zato je pa bil takrat ob preobratu, ko so vdrle nemške tolpe, od njih preganjan. Tudi na cerkve-

Prediskarija vzorcev za ročna dela

z najlepšimi vzorci se nahaja v trgovini Kralja Petra trg 4, Maribor.

Slednjo ponudbo je kaznjeneec odbil, a jo je prosil, naj se pobriga za njegovo pomiloščenje. Celih 15 let se je trudila usmiljenka in prosila vse mogoče urade in oblastva, dokler jej ni uspelo izposlovanje pomiloščenja.

nem polju je bil g. jubilar delaven; najprej kot ključar, a pozneje si je z nabiranjem prispevkov za nove orgle in zvonove stekel veliko zaslug za našo cerkev sv. Jakoba. V veliko zaslugu mu štejejo tudi, da je leta 1919, ko so ropali v našem župnišču, rešil uradne župnijske knjige. Za svoje zasluge je bil g. jubilar odlikovan z redom sv. Save V. razr. Še bolj ga bo pa odlikoval Bog, saj on ve najboljši, kako nesebično in vztrajno je vedno služil Njemu, Cerkvi in svojemu slovenskemu narodu! Jakopičev oče, na mnoga leta! Bog Vas ohrani! To Vam želijo vsi slovenski ter krščanski Mežičanje.

Pameče pri Slovenjgradcu. Dne 31. maja je tukaj v Gospodu zatisnil oči najstarejši slovenski župan, g. Luka Pogač iz Pameč. Rojen je bil 17. X. 1855 in ga je spremljalo skozi celo življenje čvrsto zdravje do pred kratkim. Za župana občine Pameče je bil izvoljen leta 1882. V 51letni dobi je županoval sam 45 let. Le dvakrat po tri leta sta ga zamenjala druga dva župana, in sicer od 1891 do 1894 in od 1912 do 1915. Od leta 1915 pa je zopet županoval neprenehoma do svoje smrti. Za njegovega županovanja se je zgradila nova šola in župnišče ter izvršila druga javna dela v občini. Za svoje uspešno delo ga je občinski odbor leta 1912 pod takratnim županom Ivanom Vrhnjakom, izvolil za častnega občana. Vso dobo od 1892 je bil rajni Luka Pogač član upravnega odbora, oziroma pozneje gerentskega sveta Okrajne hranilnice in bivšega okrajnega zastopa v Slovenjgradcu. V predvojni dobi je kot narodno zaveden Slovenec v teh ustanovah, ki so bile v pretežni večini v nemških rokah, zastavil ves svoj vpliv za koristi in potrebe slovenskega življa. Z blagopokojnim župnikom Fr. Pečnikom iz Podgorja sta ustanovila leta 1905 hranilnico in posojilnico v Slovenjgradcu, ki se še danes lepo razvija. Pa še druga dela pričajo o njegovi delavnosti in podjetnosti; če omenimo še krajevni šolski odbor in cerkveno konkurenčni odbor, čijih

jemo. Zdravemu je denar vse, tistim pa, ki so že na koncu, ni nič več. In če je bilo res kaj dediščine? Sprejela jo bo, ker je bila tako njegova poslednja volja, katero mora izpolniti.

Ali ni bila res vdova po njem? Ali se ni bil duhovno po svoji ljubezni poročil z njo, zlasti na koncu? Ali ji ni bil zvest do groba?

Koliko vdov je odhajalo od groba moža, ki so bile poročene z njim, z veliko lažjim srcem, kakor pa Ema od groba moža, kateremu je bila žena njegovih sanj in njegovega hrepenenja.

Ko je prišla domov, je našla tam svojega ženina.

»Karel,« mu je rekla s čistimi očmi; »glej, prihajam od Ludvikovega groba. Leto dni bom nosila za njim črno obleko, kakor da bi bil moj mož, ker me je tako zelo ljubil. Ali boš razumel to?«

Nekaj časa je razmišljal, nato pa ji je segel v roko.

»Da, Ema, razumem.«

Mati.

Bogatčevka se je vrnila s starim učiteljem domov.

Cel mesec je bila pri sinu v velikem mestu. Bili so to blaženi dnevi. S sinom je ogledovala to veliko mesto; toda med vsemi stvarmi, ki so bile vredne strmenja, je bila zanjo najbolj blaženo čudo sinova navzočnost. Stari učitelj se je bil že po treh dneh vrnil domov.

In nato je končno le prišla ura slovesa in učitelj se je moral zopet peljati v veliko mesto po mater.

Le tiho jokaje je sedela žena v D-vlaku, ki jo je peljal domov.

Dalje sledi.

Nov vozní red

veljaven od 15. maja 1932

je pravkar izšel v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Cena Din 2.—.

kar se tiče višine, na 7. mestu. Višje od nje so še postaje na: Mont Blancu, Monte Rosa, Jungfrau-Joch, Sonnblick, Zugspitze in na Etni v Siciliji. Poleg omenjene opazovalnice bi bila omeniti še postaja Bjesnica v Jugoslaviji, ki leži 2 tisoč m visoko. Opazovalnica Mussala bo beležila opazovanja celo leto in to pred vsem predznake viharjev na Sredozemskem in na Črnem morju. Postaja je zgrajena 7 m pod vrhom, tik ob ledenem jezeru. Na opazovalnici so zaposlene 4 osebe. Preskrba z živili je otežkočena, ker ni v bližini nobene železnice in bodo donášali živila na mulah.